

Предъ тия картини той не можеше да устои. Той се подпрѣ, очарованъ и развълнуванъ, задъ дървото, пристѣпи нерсрочно задъ дънера му и въ тоя мигъ една сжчка изпрашѣ изподъ нозетѣ му.

Леденъ потъ го облѣ.

Той предпазливо погледна къмъ двамата непознати, да узнае дали тѣ сж го чули, но тѣ, изглежда, не бѣха чули нищо, защото както преди продължаваха да си приказватъ лениво край загасващия огънь. Мина една минута. Единъ отъ непознатитѣ бавно се изправи, приближи се съ безразлична походка до ракетата и следъ малко, все съ сжщата ленива походка, се завърна при другаря си. Въ ржцетѣ му блесна нѣкакъвъ апаратъ, не по-голѣмъ отъ джобно огледало. Какво ли мислѣше да прави съ тоя апаратъ? Ето, той го насочи бавно къмъ дървото, задъ което се криеше развълнуваниятъ художникъ. Единъ мигъ. Ведровъ усѣти, че изпада подъ нѣкакво чуждо влияние, усѣти, че го пленяватъ и че нѣкаква незнана, но властна сила го парализира, съзнанието го напуска, мислитѣ му странно се преплитатъ. Почувствува, че пада въ нѣкаква пропасть, пада безкрай, пада, пада...

Тукъ мислитѣ на художника Ведровъ спрѣха.

*

Когато се събуди отъ странното вцепеняване, художникътъ видѣ, че лежи разсъблѣченъ въ една малка уютна, на кабина, комфортно наредена. Почувствува се бодъръ, бѣше спалъ достатъчно.

Изпърво той не можа да си спомни защо е тукъ. Съвсемъ слабо го наболяваше главата. Какво ли се бѣше случило? Кжде е той?

Полека лека той идваше на себе си, припомни си неотдавнашното лутане изъ планинскитѣ клисури, спомни си ясно мѣждѣщия огънь, двамата непознати и тайнствения апаратъ, подобенъ на джобно огледало, съ чиято помощъ го плениха. Да нѣмаше никакво съмнение — и тая мисль го порази като мълния — нѣмаше никакво съмнение, че той е пленникъ въ тоя моментъ на свѣрхестествената, на чудната и всеилна „Ракета 1950“. Той е пленникъ на великитѣ и тайнствени нейни изобретатели... Но тая мисль, вмѣсто да го изплаши, изведнажъ го успокои. Все пакъ, той се намира въ ржцетѣ на учени, гениални хора, които до сега показваха на човѣчеството всеотдайна хуманность, беззаветна любовь къмъ ближнитѣ. До сега тѣ не бѣха пролѣли нито една капка кръвъ, а навѣкъжде тѣ биваха обстрелвани най-безмилостно, та нима е възможно да посегнатъ на живота му? Впрочемъ, ако искаха да го убиватъ, тѣ щѣха вече да сторятъ това.

Като се надигна отъ удобното легло, той огледа обстановката, всрѣдъ която се намираше. Апарати, апарати, апарати. Какво ли е предназначението имъ? Явно бѣ, че кабината, въ която се намираше Ведровъ, бѣше „светая светихъ“ на откривателитѣ. Само това

СИМЕОНЪ МАРИНОВЪ

Ракета 1950

Фантастиченъ романъ за деца и юноши (4)

вече го караше да мисли, че щомъ сж го поставили безъ надзирателъ въ стаята, съ открититѣ отъ тѣхъ апарати, тѣ вече му иматъ довѣрието.

Така успокоенъ, Ведровъ реши да действа. Той отбегна тънката завивка и бърже се облѣче — дрехитѣ му бѣха на едно кресло до леглото. Като завързваше връзката си, той хвърли погледъ на срещното огледало и съ неудоволствие забеляза, че брадата му е поникнала. Той не можеше да понесе голѣма брада, а въ тоя видъ не му се искаше да се яви предъ господаритѣ на чудната ракета. Ведровъ се заозърта — не е чудно да се намѣрятъ бръснарски уреди въ кабината. И ето, сякашъ нѣкой бѣше открилъ мисльта му, той се сдоби съ това, което искае. Тъкмо бѣше поседналъ на едно отъ креслата и изведнажъ отъ срещната стена изпъкна единъ автоматъ. Нѣмаше нужда да го разглежда повече: това бѣше бръснарски автоматъ, каквито вече имаше и въ София. Това бѣше откритие на единъ французинъ, който бръснѣше автоматично само за две минути. Дветѣ минути изтекоха бърже и автоматътъ отлично извърши работата си. Художникътъ бърже се изми въ омивалника, приспособенъ къмъ самия автоматъ и видѣ своя образъ въ огледалото подмладенъ и свежъ. Автоматътъ се скри въ стената. Въ тоя мигъ погледътъ му се спрѣ на огледалото, въ което преди минута се оглеждаше. Неговиятъ блѣсъкъ внезапно потъмнѣ, следъ това въ него като че бликна пламъкъ и той видѣ, че то се превърна на телевизионенъ апаратъ. Изъ ракетата отъ невидимъ източникъ се понесоха приятни звуци, а въ огледалото, като на екранъ се заредиха образитѣ на изпълнителитѣ. Живата мелодия така увлѣче Ведрова, че той, докато трая изпълнението, почти не мръдна отъ мѣстото си и като че ли забрави кжде се намира.

Когато мелодията заглѣхна, гласътъ на радиото започна да съобщава последнитѣ новини, а въ огледалото се виждаха събитията, за които ставаше дума. Това бѣше истинско чудо на радио-техниката и Ведровъ не можеше да не оцени тая приятна изненада, която му поднасяха. Той съ любопитство наблюдаваше всичко видено и го запечатваше въ паметъта си, за да може, ако му се удаде случай, да го изнесе предъ свѣта. Това, сжщо както и ракетата, ще произведе нечувана сензация.

Когато говорителътъ млъкна и картинитѣ въ огледалото потъмнѣха, то отново доби прежния си видъ.

А между това, на мѣстото на изчезналия бръснарски автоматъ се появи другъ, на който димѣше кафе и бѣ приготвена отлична закуска. Ведровъ се нахрани и изпи кафето съ наслаждение. Той престана да се изненадва.

Очевидно бѣ, че изобретателитѣ ракетата сж въвели въ нея всички модерни изобретения на новото време, а освенъ това сж открили и други изобретения, които биха направили сензация въ свѣта. Ведровъ се изправи и огледа кабината. Познати и непознати нему апарати го заобикаляха. Освенъ отлично усъвършенствувания телевизионенъ апаратъ-радио, той видѣ и радио съ екранъ, откри и усъвършенствуванъ телескопъ, видѣ и апаратъ, подобенъ на тоя, който го пленилъ. Най-после, вниманието му спрѣ на единъ чуденъ апаратъ, посредомъ който (това той узнае по-сетне), можеха да се четатъ мислитѣ на хората отъ близко и отъ далечно разстояние. Имаше още единъ екранъ една слюдна плоча, една чудновата машина и какво ли не.

Действително, самата „Ракета 1950“ бѣ нѣщо велико и епохално. Въ умъ си Ведровъ изготвяше най-прекрасно хвалебствие за тая ракета и на чиятъ вѣшкия гений. Ако двадесетия вѣкъ не по-малко кръвожаденъ отъ другитѣ вѣкове, и дори по-кръвожаденъ отъ тѣхъ, той е вѣкътъ на най-голѣмитѣ открития, а вѣнеца на всички открития, безспорно, това е „Ракета 1950“. Ако преди нѣколко десетки години човѣчеството не можеше и да предположи дори, че ще владѣе надъ планетитѣ, надъ водата и надъ въздуха, днесъ това е постигнато. Ако въ продължение на 20 исторически вѣка и кой знае още въ колко неисторически вѣкове, войната е шествувала победоносно, днесъ, въ 1950 година, ние присъждаваме на последнитѣ издихания на това варварство. Предъ свѣта се откриватъ нови хоризонти на мирно и творческо сжществуване, култура и напредѣкъ. И всичко това се дължи на „Ракета 1950“ и нейнитѣ изобретатели. „Ракета 1950“ ще наложи мирътъ на свѣта. Тя посочи нови възможности на човѣчеството за разбирателство. Ако въ свѣта откритията продължаватъ все въ сжщия темпъ, ще се откриятъ начини да бждатъ задоволени всички потребности на земята...

Така си мислѣше случайниятъ пленникъ на ракетата и бѣ готовъ да се изненада, ето защо не се стресна, когато следъ около половина часъ вратата на кабината леко отвори и предъ художника застана единъ човѣкъ, на пръвъ погледъ бѣше, но съ умни, зелени и величелни очи, които неволно предизвикаха почитъ у събеседника.

Ведровъ се поклони вежливо непознатия. Стана му изведнажъ неспокойно, но непознатия бързо разсипа това чувство. Той му подаде дружеска ръка, покани го на чистъ български езикъ да седне срещу него и двамата поведоха непринудено приятелски разговоръ.

— Ние знаемъ, че вие сте художникъ и журналистътъ Ведровъ отъ София, — почна дребниятъ човѣкъ съ хубавитѣ и умни, зелени

(Следъ)